

CHARLES BAUDELAIRE

ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

Μετάφραση-Επιλεγόμενα
Γιώργος Κεντρωτής

GUTENBERG

Αθήνα 2018

ΣΤΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ

Ἡ ἀνοησία, ἡ ἁμαρτία, ἡ φιλαργυρία, ἡ πλάνη
κατέχουν πάντα τὸ μυαλό μας καὶ ἀργάζουν τὸ κορμί μας,
κι ἐμεῖς τίς τύψεις τρέφουμε μετὰ γιὰ τὴν ἀπόλαυσή μας
ἔτσι, ὅπως πάνω τους παράσιτα ταΐζουνε οἱ ζητιάνοι.

Σὰν ξεροκέφαλοι ἁμαρτάνουμε — μισομετανοοῦμε·
σὰν ὑποσχόμεσθε, ἀκριβὰ ἀμειβόμεσθε (μὲ τὸ κομμάτι)
καὶ ἀσμένως ἐπιστρέφουμε στ' ὀλισθηρό μας μονοπάτι·
μὲ δάκρυα κίβδηλα ξεπλένονται οἱ λεκέδες μας θαρροῦμε.

Ὁ Σατανᾶς Τρισμέγιστος εἶν' στοῦ Κκαχοῦ τὸ προσκεφάλι,
τὸν μαγεμένο μας τὸν νοῦ νὰ παραστέκει, νὰ λιχνίζει·
κι ἐκεῖ, τῆς βούλησής μας τὰ εὐγενῆ τὰ μέταλλα φροντίζει
(σοφὸς αὐτὸς ἀλχημιστής) νὰ τρέπονται σὲ ἀτμὸ καὶ αἰθάλη.

Ὁ Διάβολος τὰ νήματα κινεῖ, κι ἐκεῖνα μᾶς κινοῦνε!
Τὸ κάλλος βρίσκουμε σὲ πράγματα ἀπεχθέστατα, στὸ κρίμα·
καὶ πιὸ βαθιὰ στὴν Κόλαση μᾶς κατεβάζει κάθε βῆμα
χωρὶς μὲν τρόμο, μὰ μὲ ἐρέβη πού ὄλο ζέχνουν καὶ βρομοῦνε.

Σὰν φουκαρὰς ἀγύρτης πού φιλάει καὶ τρώει τὸ μαραμένο
ἀπ' τὰ μαρτύρια στῆθος μιᾶς γριᾶς κοκότας πού 'χει ρέψει,
ἀγνιόπαιδες κι ἐμεῖς κοιτᾶμε μιὰ ἡδονή, πού 'χουμε κλέψει,
νὰ στείβουμε σὰν πορτοκάλι τζούφιο καὶ μαραγκιασμένο.

Μπουλούκια, πλῆθος μέγα, τὰ σκουλήκια κατοικοῦν τοὺς ζόφους·
λαός, καὶ μὲς στὴν κεφαλή μας ξεφαντώνουν τὰ δαιμόνια·
ὁ Θάνατος, σὰν ἀνασαίνουμε, μᾶς βγαίνει ἀπ' τὰ πνευμόνια
καὶ σὰν ποτάμι ρεεῖ ἀόρατο μὲ θρήνους ὑποκώφους.

Καὶ ἂν βιασμοί, στιλέτα, πυρκαγιές, τὸ δηλητήριο καὶ ὁ Χάρος
εἰσέτι τὸ θεσπέσιο ἐργόχειρό τους δὲν ἔχουν κεντήσει,
στὸν πρόστυχο καμβὰ τοῦ ριζικοῦ πού ἔχουμε καζαντίσει,
ὀφείλεται στ' ὅτι ἀπ' τὴν ψυχὴ μας λείπει, φεῦ, ἀπλῶς, τὸ θάρρος.

Ἄνάμεσα ὅμως σὲ τσακάλια, πάνθηρες καὶ λαγωνίκες,
σὲ πίθηκους καὶ σὲ σκορπιούς ἀνάμεσα, σὲ φίδια, γύπες,
σὲ τέρατα π' οὐρλιάζουν, γρούζουν, ἔρπουν σὲ μονιές καὶ τρύπες,
στὸ θηριοτροφεῖο τῶν παθῶν ὑπάρχει (θὰν τὸ βρῆκες)

τὸ πιὸ ἄσχημο ζῶο, τὸ πιὸ μοχθηρό, τὸ πλέον σιχαμένο!
Κι ἂν δὲν πολυκινεῖται, κι ἂν κραυγὲς ἀνάκουστες δὲν βγάζει,
τὴ γῆ εὐχαρίστως ἐρειπιώνα θὰ τὴν ἔκανε νὰ μοιάζει:
μ' ἓνα χασμουρητὸ τὸν κόσμο θὰ ἔχε καταβροχθισμένο

ἦ Πλήξη! Ὑγρὸ τὸ μάτι της μὲ δάκρυα ἀθέλητα, ὦ Θεέ μου,
κρεμάλες ὄνειρεύεται, καθὼς τὴν πίπα της καπνίζει·
τὸ φένο ἐτοῦτο τέρας τὸ γνωρίζεις, ὅπως σὲ γνωρίζει
—ὑποκριτὴ ἀναγνώστη μου— ὅμοιε μου, σταυραδελφέ μου!

IV. ΣΥΣΧΕΤΙΣΕΙΣ

Ναὸς μὲ κλίτη ζωντανὰ καὶ κίονες εἶναι ἡ Φύση
ποῦ ἀφήνουν νὰ ἔβγουν ἔξω ἀπόηχοι λόγων ἀμφιβόλων·
ἐκεῖ οἱ ἄνθρωποι διαβαίνουν ἀπ' τὰ δάση τῶν συμβόλων
καὶ τοὺς κοιτοῦν μὲ βλέμμα ποῦ ἔχει ἡ ἀποδοχὴ ἐκπονήσει.

Σὰν μακρινῶν ἀντίλαλων συγκεχυμένες πτήσεις
πρὸς ζοφερὸ καὶ ἀπόκρυφο προορισμὸ ὅλα εἶν' ἓνα·
ἀπέραντα σὰν νύχτα, μὰ καὶ σὰν αὐγὴ, ἐνωμένα
μὲ χρώματα καὶ ἀρώματα, ἀρθρώνουν συσχετίσεις.

Ἀρώματα τῆς δρόσου σὰν νηπίων σάρκα αὐτούσια,
σὰν πίπιζες γλυκὰ, σὰν πράσινους λειμῶνες μύρων·
μὰ καὶ ἄλλα: διεφθαρμένα, θριαμβευτικὰ καὶ πλούσια,

μὲ σφρίγος στ' ἀπειρα ἐκτινάσσονται χάη τῶν ἀπείρων·
ἢ σὰ λιβάνι, σμύρνα ἢ μόσχο ἢ καὶ σὰν κεχριμπάρι
τοῦ νοῦ καὶ τῆς ψυχῆς ἐκστάσεις τραγουδοῦν μὲ χάρη.

XXXIX. [ΣΟΥ ΔΙΝΩ ΑΥΤΟΥΣ ΤΟΥΣ ΣΤΙΧΟΥΣ ΚΑΙ,
ΑΝ ΠΟΤΕ ΙΣΩΣ Τ' ΟΝΟΜΑ ΜΟΥ]

Σοῦ δίνω αὐτοὺς τοὺς στίχους καί, ἂν ποτὲ ἴσως τ' ὄνομά μου
σῶο καὶ ἀβλαβὲς σὲ χρόνους μακρινοὺς ἀγκυροδέσει
καὶ στῶν ἀνθρώπων τὰ κεφάλια ρεμβασμὸ ἀποθέσει
(σκαρὶ ποῦ ἢ τραμουντάνα χάρη τοῦ 'καμε), ᾧ χαρὰ μου,

ἢ μνήμη σου, ὅμοια μὲ ἀβεβαίων μύθων σκόρπιες μνηῆμες,
τὸν ἀναγνώστη θὰ κουράζει ὡς τύμπανο μὲ χτύπους
ποῦ σ' ἔναν κρῖκο ἀδελφικὸ καὶ ἀπόκρυφον τοὺς τύπους
θὰ ἐπέριναγε, ὅπου κρέμονται οἱ ἀγέρωχες μου ρίμες·

οὐαὶ σὲ ὅποιον ἄλλον ἀπαντήσῃ ἐκτὸς ἀπὸ ἐμένα
ἀπ' τὸν ψηλότερο οὐρανὸ (οὐαὶ!) ὡς τὰ χὰη τ' ἀβυσσωμένα!
— ὦ ἐσύ, ποῦ σὰν ἐφήμερου ἴσκιου ἴχνος ἐπεμβαίνεις,

πατᾶς μὲ πόδι ἀνάλαφρο καὶ μὲ γαλήνιο μάτι
τοὺς βλάκες τοὺς θνητοὺς ποῦ θεωροῦν πῶς τοὺς πικραίνεις,
ᾧ ἄγγελε μὲ ὄψη μπρούτζινη, ᾧ ἄγγελε μὲ μάτι ἀχάτη!

XLVI. ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ Η ΑΥΓΗ

Σὰν ἡ ἄσπρη καὶ ροδάπαλη αὐγὴ στὸ μεθυσμένο
σινάφι μπεῖ ποῦ ὡς τρωκτικὸ τὸ Ἰδεῶδες βλέπει,
μυστήριον βγαίνει ἐκδικητικὸ καὶ μετατρέπει
τὸν ἄγγελον σὲ κτῆνος τῆς κραιπάλης ναρκωμένο.

Στοὺς Οὐρανοὺς τοὺς Ἐμπνους ἐν' ἄφταστο γαλάζιο χάσμα
γι' αὐτὸν ποῦ ἀκόμα νείρεται μὲ ρεμβασμὸ καὶ ὀδύνη
ἀνοίγεται καὶ ὡς βάραθρο τερπνὸ τὸν καταπίνει.
Καὶ ἰδοῦ, ἐρατὴ Θεά μου, ἀγνὸ καὶ πάμφωτο ἐσὺ Πλάσμα,

μὲς στὰ καπνίζοντα συντρίμμια ἠλίθιων ὀργίων,
οἱ πιὸ λαμπρὲς καὶ ρόδινες καὶ ἐλκυστικὲς σου μνηῆμες
στῶν ἀνοιχτῶν ματιῶν μου ὑπερίπτανται τίς λίμνες.

Τῆ φλόγα ἔχει ὁ ἥλιος κατασβέσει τῶν κηρίων
Μὰ νά!, τὸ νικητήριον φάντασμά σου εἶναι πάντα
ὅμοιο, ὦ ψυχῆ-ἀστραπή, μὲ ἀθάνατο ἥλιον ἀναστάντα!

LXIII. Ο ΒΡΙΚΟΛΑΚΑΣ

Σάν τοὺς ἀγγέλους πού 'χουν μάτια ὄλο ἀγριάδα
θὲ νὰ ἐπιστρέψω στὴ δική σου τὴν παστάδα
καὶ θὰ γλιστρήσω δίχως θόρυβο στὸ πλάι
σου νὰ 'ρθω νύχτα, πού μὲ τίς σκιῆς μεθάει·

καὶ θὰ σοῦ δώσω, μελαψή μου, αὐτὸ πού δίνει
μὲ τὰ κατάψυχρα φιλιὰ της ἢ σελήνη
κι ἀπὸ κοντὰ κουλουριαστὰ φιδήσια χάδια
στὴν κλίνη σου πού θ' ἀνοιχτεῖ σὰν τάφος ἄδεια.

Γιατὶ τὸ πρῶτο πελιδνὸ τὸ φῶς σὰν πέσει,
κενὴ θὰ δεῖς πὼς θὰ 'ν' ἐκεῖ ἡ δική μου θέση —
καί, ὥσπου νὰ βγεῖ ἡ νυχτιά, στὴν παγωνιά θὰ ἀνήκει.

Καὶ ἂν σὲ ἄλλες τρυφερότητα ἐπιδαφιλεύω,
στὴ νιότη σου καὶ στὴ ζωὴ σου βασιλεύω
ἐσένα ἐγώ, μὲ σκῆπτρο μου ἀπλῶς τὴ φρίκη!

LXVI. ΟΙ ΓΑΤΕΣ

Οἱ φλογεροὶ ἐραστὲς καὶ οἱ ἄτεγκτοι σοφοὶ θαυμάζουν
ἐξ ἴσου καὶ στὴν πι' ὠριμὴ περίοδο τοῦ καιροῦ τους
τις γάτες τις γαλίφες, τὰ καμάρια τοῦ σπιτιοῦ τους,
γιατὶ καὶ αὐτές, σὰν κείνους, στὴν τρεμούλα τους σχολάζουν.

Τῆς ἐπιστήμης φίλες καὶ τῶν ἡδονῶν ἐταῖρες
ζητᾶνε τὴ σιωπὴ στοῦ ζόφου τὰ τρομώδη εἰσόδια·
καὶ ἀντὶ κελήτων θὰν τις ἔζευε ὁ Ἕρεβος στὰ ζόδια,
τὴν ἐπαρσὴ τους ἂν σὲ ὑποζυγίων γέροναν σφαῖρες.

Μὲς στὰ ὄνειρά τους εὐγενῶν μιμοῦνται ἦθη, πάθη,
μὰ καὶ Σφιγγῶν, ποὺ ἀπλώνονται στῆς μοναξιᾶς τὰ βάθη,
καὶ μοιάζουν ἕναν ὕπνο νὰ κοιμοῦνται δίχως τέρμα:

οἱ γόνιμοι νεφροὶ τους σπένδουν μαγικούς σπινθῆρες
καὶ ψήγματα χρυσοῦ σὰν ἄμμου τέλειους κόκκους καὶ ἔρμα,
καὶ τῶν ματιῶν τους στεφανώνουν τις μυστήριες θύρες.

LXXII. Ο ΟΛΒΙΟΣ ΝΕΚΡΟΣ

Σὲ χῶμα ἀφράτο, ποῦ τὸ βόσκουν σαλιγκάρια πῶς ποθῶ
νὰ σκάψω μὲ τὰ χέρια μου ἕναν λάκκο ἀντὶ γιὰ μνήμα:
τὰ γέρικά μου ὅστὰ ἄνετα ν' ἀπλώνω ἐκεῖ πιά θὰ μπορῶ,
στὴ λήθη νὰ κοιμᾶμαι σάμπως κύτος μὲς στὸ κύμα.

Μισῶ διαθῆκες καὶ τὰ τέτοια· τὰ μνημόρια τὰ μισῶ·
καὶ πιότερο τῶν θρηνηλογιῶν μισῶ τὸ κλίμα!
Γι' αὐτὸ καὶ προτιμῶ ἐν ζωῇ νὰ καλέσω τὰ κοράκια ἐδῶ
ἕως τρυγὸς νὰ πιοῦν τοῦ κουφαριοῦ μου τὸ αἷμα χύμα.

ὦ σκώληκες, σεῖς ἀόμματοι, ἄωτοι σύντροφοί μου μαῦροι,
νεκρὸς ἐλεύθερος, πανόλβιος ἦρθε ἐσᾶς γιὰ νὰ ἴβρει!
Ἀκόλαστοι ὦ φιλόσοφοι, γεννήματα τῆς σήψης,

στὸ σκέλεθρό μου τὸ νωπὸ γιὰ μπεῖτε δίχως τύψεις
καὶ πεῖτε μου ἂν τυχὸν ὑπάρχει κι ἄλλο ἄλλοῦ μαρτύριο
γιὰ τὸ ἄψυχό μου σῶμα μὲς στοῦ χρόνου τὸ μυστήριον!

Πιό πολλές πιὰ ἔχω θύμησες κι ἀπὸ αἰῶνες δέκα ἂν εἶχα ζήσει.

Μεγάλου ἐπίπλου τὸ συρτάρι, ὅπου μέσα θά 'χα κλείσει
δικόγραφα, ἰσολογισμούς, ρομάντζα, ραβασάκια, ρίμες
καὶ μποῦκλες τυλιγμένες σὲ ἀποδείξεις μὲ βαριές τὶς μνημές,
πιὸ λίγα θά 'κρυβε ἀπ' ὅσα ὁ θλιβός μου ὁ νοῦς ἐμὲ χωράει.
Σὰν τάφος θολωτός, σὰν πυραμίδα μοιάζει, πού φυλάει
ἐντὸς τῆς πιὸ πολλοὺς νεκροὺς κι ἀπ' ὅ,τι μιὰ ἑκατόμβη κλείνει.

— Νεκροταφεῖο εἶμ' ἐγώ, πού τὸ σιχαίνεται κι αὐτὴ ἡ σελήνη
σὰν τύφεις σέρνονται μακριὰ σκουλήκια ἐκεῖ, καὶ μετὰ μένους
(: μὲ ὀργή καὶ μὲ μανία) τρῶν τοὺς προσφιλεῖς μου πεθαμένους.

Παλιὸ εἶμαι μπουντουάρ γεμάτο ρόδα ἀνάρια μαραμένα:
καὶ μέσα μου, σὰν σκουπιδῶνας, θάβω πολυκαιρισμένα
ἐνδύματα πού φόραγαν παστὲλ μαντάμες ὅλο νάζι
καὶ ἀπόγευση ὄχρας πού ξεθυμασμένο φιαλίδιο βγάζει.

Καὶ πιὸ μακρὸ ἀπὸ κεῖνες τὶς σακάτικες τὶς μέρες ἄλλο
δὲν θά 'βρεις, μιᾶς καὶ τὸ βαρὺ τὸ χιόνι τῶν ἐτῶν ρεγάλο
τὴν πλήξη σοῦ 'χει κάνει: τὸν καρπὸ μουντῆς ἀδιαφορίας
πού, σὰν γουρμάσει, ξεπερνάει τὸ μέτρο τῆς ἀθανασίας.

— Καὶ τώρα πλέον στοὺς βιοτικὸς δὲν ὑπακούει νόμους·
γρανίτης ἔχει γίνει, ἀπὸ φοιχτοὺς τριγυρισμένος τρόμους,
πού ληθαργοκοιμᾶται σὲ Σαχάρας ὀμιχλώδη βάθη.

Πανάρχαια Σφίγγα εἶναι· ὅμως ὁ ἄπραγος δὲν ἔχει κόσμος μάθει
πὼς ἤδη ἀπὸ τὸν χάρτη ἐσβήστηκε καὶ πὼς μὲ σκυθρωπὸ ὄμμα
τοῦ ἡλίου τὶς ἀχτίδες τραγουδᾷ πού πᾶν νὰ μποῦν στὸ χῶμα.

LXXIX. EMMONH IΔEA

Σάν τοὺς καθεδρικοὺς ναοὺς σᾶς τρέμω ἐγώ, βαθύσκια δάση —
στριγγλάτε σάν ἀρμόνια. Αἰώνια πένθη κλαῖνε καὶ δονοῦν τίς
κατάρρατες ψυχές μας, ὅπου ρόγχοι ἀπ' τὰ παλιὰ μιὰ φράση
ἀρθρώνουν, καὶ τοὺς ἀπαντοῦν ἀντίλαλοι ἀπὸ *De profundis*.

Μισῶ σε, Ὁκεανέ — ναί! Ταραχή, ἀντιμάμαλα, πατάγους
τὸ πνεῦμα μου τὰ συναντάει κι ἐντός του· τίς δὲ καταστάσεις
τοῦ νικημένου ἀνθρώπου, μὲ τοὺς θρήνους καὶ τίς ὕβρεις τοῦ ἄγους,
τ' ἀφτί μου τίς ἀκούει καὶ στὸ γριφῶδες γέλιο τῆς θαλάσσης.

Πῶς μ' ἔτερπες, ᾧ Νύχτα! — ἰδίως δίχως τ' ἄστρα: αὐτὰ τὰ σκεύη
τοῦ φέγγους, πού τὸ φῶς τους γλώσσα ἀπ' ὅλους νοητὴ μιλάει...
Ὁ νοῦς μου τὸ κενό, τὸ μαῦρο καὶ τὸ ἀστόλιστο ζητάει!

Μὰ ἐνδύματα δὲν εἶναι μήπως καὶ φορέματα τὰ ἐρέβη;
Εἶναι ὄντως, ναί! — καὶ ντύνουν ὅ,τι ἀπ' τῶν ματιῶν μου τίς πομόνες
πετιέται, πού 'χε μὲς σὲ οἰκείου βλέμματος πεθάνει εἰκόνες.

LXXXIX. Ο ΚΥΚΝΟΣ

Στὸν Βίκτορα Οὐγκώ

1

Σὲ σκέφτομαι, Ἀνδρομάχη! Αὐτὸ τὸ ποταμάκι πού 'ν' τῆς μοίρας
φτωχὸς καὶ θλιβερὸς καθρέφτης καὶ πού πάντα ἀντανακλοῦσε
τὴν ἄμετρη μεγαλοπρέπεια τῆς ὀδύνης σου ὡς χήρας
—ψευδο-Σιμόεις πού ἀπ' τὴς θρηνωδίες σου ἐφουσκολογοῦσε—

ἔκανε ξαφνικὰ τὴ γόνιμή μου μνήμη νὰ καρπίσει,
στὴν Πλάς ντὸ Καρουσέλ καθὼς περπάταγα γιὰ λίγο χάζι.
Μιᾶς πόλης ἢ μορφῆ, ὅπως τὸ παλιὸ καληώρα τὸ Παρίσι,
πολὺ πιὸ γρήγορα κι ἀπ' τὴ θνητὴ καρδιά μας, φεῦ, ἀλλάζει·

ὦ, μὲ τὸν νοῦ μου βλέπω τοῦτες τὶς παράγκες πού 'ν' σὰν τοῦμπες·
σωροὶ νὰ γίνονται οἱ σπασμένες οἱ κορνίζες τῶν κίωνων·
κοιτῶ τὴ χλόη· τὰ λιθάρια πού πρασίνισαν στὶς λοῦμπες·
καὶ στὶς βιτρίνες νὰ λαμποκοποῦν τὰ τζάντζαλα τῶν χρόνων.

Ἐκεῖ, ὅπου ἀπὸ παλιὰ ἓνας ζωολογικὸς βρισκόταν κῆπος,
ἐγὼ, ὅταν στὰ ψυχρὰ καὶ ξάστερα οὐράνια σκάει ἡ μέρα,
καὶ σὰν ξυπνάει ἡ ἐργατιά, καὶ γιὰ νὰ φύγει τῶν ὀδῶν ὁ ρύπος
οἱ σκουπιδιάρηδες λερώνουνε τὸν σιωπηλὸν ἀγέρα,...

ναί, ἐγὼ εἶδα κάποιον κύκνο πού ἀπὸ τὸ κλουβί του τό 'χε σκάσει,
στὸ ἀνώμαλο νὰ σέρνει κράσπεδο τὰ δόλολευκά του πτίλα —
μὰ καὶ τὰ μεμβρανώδη πόδια του πολὺ τὰ 'χε κουράσει.
Καὶ σ' ἓνα ρεῖθρο ἐκεῖ, πού 'χε στερέψει ἀπὸ τὴν ξεραίλα,

μέ ράμφος άνοιχτό, ξεπλένει τὰ φτερά στον ροῦ τοῦ άνέμου —
μέ τή γενέτειρά του ώραία λίμνη στην καρδιά του λέει:
«Πότε, νερό, θά βρέξεις; Πότε θά βροντήσεις, κεραυνέ μου;»
Μοιραῖο, αλλόκοτο τὸ δύστυχο πουλί νά παραπαίει

θωρῶ, σάν άνθρωπο τοῦ Ὀβίδιου... νά πετᾷ καὶ νά σιμώνει
μέ τὸν γλαυκό, μέ τὸν άπαίσια εἴρωνα οὐρανὸ νά σμίξει —
τὸν άδηφάγο του λαϊμὸ σπασμωδικῶς, ἰδοῦ, τεντώνει
σάν δάχτυλο άπειλητικό, τὸν Θεὸ ὡς νά θέλει νά έπιπλήξει!

II

Ἄλλάζει τὸ Παρίσι! Τίποτα μέσ στη μελαγχολία
δέν ἔχει κινηθεῖ ὅμως! Σκαλωσιές καὶ πέτρες καὶ παλάτια
ἢ γειτονιές παλιές: τὰ πάντα βλέπω σάν άλληγορία
καὶ οἱ άναμνήσεις μου εἶν' σάν άγκωνάρια στὰ δικά μου μάτια.

Μπρὸς σάν περνᾶω ἀπὸ τὸ Λουῖβρο, πάντα μέ λυπεῖ μιὰ εἰκόνα:
τὸν κύκνο μου θυμᾶμαι τὸν μεγάλο: τὰ τρελά, τὰ ξένα
κουνήματά του: ἑξόριστον, γελοῖον, μὰ τρανὸν κι αὐτόνα·
καὶ πάθη νά τὸν τρῶνε άκαταπαύστως. Κι ὕστερα, ναί, ἐσένα,

ἄχ, Ἄνδρομάχη, δίχως άντρα καὶ πεσμένη (σέ μιὰ στάση
ἐλεεινοῦ ζωντανοῦ) στὰ χέρια κάποιου Πύρρου φαντασμένου,
σέ βρίσκω σ' ἓνα κενotáφιο ἔμπρός, καμπούρα καὶ ἐν ἐκστάσει,
τὸν Ἔκτορα νά κλαῖς ὡς χήρα καὶ ὄντας σύζυγος τοῦ Ἐλένου.

Θυμᾶμαι μιὰ νεγρούλα: φθισική, λιπόσαρκη καὶ νῆστις,
πουλάκι μέσ στην τύρβη νά ζητᾷ νά βρεῖ μέ μάτι κίχλης
οἱ κοκοφοίνικες ποῦ πῆγαν τῆς θεσπέσιας Ἀφρικῆς της...
πίσω ἀπὸ ποιούς ψηλοὺς κρυφτήκανε μαντρότοιχους ὀμίχλης;

Θυμᾶμαι αὐτοὺς ποὺ πράγματα μοναδικὰ ἔχουνε ἀπολέσει
(καὶ δὲν θὰν τὰ ξανάβρουν): καὶ ὅσους τ' ἀναφιλητὰ τοὺς τρέφουν
ἢ ὁ Πόνος ποὺ βυζαίνουν ἀπὸ λύκαινα ποὺ ἔχει πονέσει
τὸ χάλι τους: καὶ τὰ ὄρφανὰ ἄνθη ποὺ οἱ ἀρρώστιες καταστρέφουν!

Ἄκόμα καὶ στὸ δάσος ποὺ ἐξορίζεται ὁ νοῦς μου ἐγὼ βάνω
μιὰ Θύμησή μου γριὰ νὰ ἤχει με κόνου βουητὰ καὶ σάλους:
θυμᾶμαι ξεχασμένους ναυτικούς σὲ μιὰ νησίδα πάνω·
αἰχμάλωτους θυμᾶμαι: νικημένους θυμᾶμαι: καὶ ἄλλους... καὶ ἄλλους...

ΧCIII. ΣΕ ΚΑΠΟΙΑ ΠΟΥ ΠΕΡΑΣΕ

Τοῦ δρόμου ἡ τύρβη ὠρύεται — νὰ σοῦ παίρνει τὸ κεφάλι.
Ψῆλῃ καὶ λυγερῇ, στὰ μαῦρα (: πένθος μέγα) ἐκεῖ ἀπὸ μπρὸς μου
γυναίκα ἐπέρασε μὲ στυλ στομφῶδες δείχνοντας τοῦ κόσμου
νὰ δεῖ τῆς φούστας τῆς τίς πιέτες καὶ τοῦ κάλλους τῆ σπατάλη.

Τί σβέλτη! Τί εὐγενής! Οἱ γάμπες τῆς νεροσυρμὲς μαρμάρου!
Κι ἐγὼ σὲ κάποιον ἔμοιαζα πὺ μὲς στῆ ζάλη παραδέρνει
καὶ ἀπὸ τὰ μάτια τῆς (: θολὸ οὐρανὸ πὺ καταιγίδες σπέρνει)
ρουφοῦσα γλύκος σαγηνευτικὸ καὶ ἀπόλαυσες τοῦ χάρου.

Πρῶτα ἄστραψε... μετὰ ἦρθε ἡ νύχτα! ὦ κάλλος πτητικὸ, πὺ τόσο
μειμῶς τὸ βλέμμα σου νὰ ξαναγεννηθῶ ἔχει καταφέρει,
μόνο ἄραγε στὴν αἰωνιότητα θὰ σὲ ξαναταμῶσω;

Ἦ ἄλλοῦ; Πολὺ μακριὰ ἀπὸ 'δῶ; Σὲ μέλλον ποιό; Ποιό; Ποιός ξέρει!
Δὲν ξέρω ἀπὸ ποῦ ἦρθες· ἀγνοεῖς ποῦ πάω. Οὐδεμία γνώση...
Μὰ ἐσένα, ὦ, θὰ σὲ ἀγάπαγα· κι ἐσύ, ὦ, κι ἐσὺ θὰν τό 'χεις νιώσει!

CXXI. Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΩΝ ΕΡΑΣΤΩΝ

Τίς κλίνες μας ἀρώματα θὰ ραίνουν πτητικά·
βαθιά σὰν τάφοι θὰ 'ν' τ' ἀνάκλιτρα καὶ τὰ ντιβάνια·
παράξενα στὶς ἐταζέρες ἀνθη καὶ φυτὰ
γιὰ μᾶς θὰ μεγαλώνουν κάτω ἀπ' τὰ ὠραῖα οὐράνια.

Καὶ μὲ ὅσο σφρίγος ἔχουνε, ξεσυνεριστικά
οἱ δυὸ καρδιές μας, σὰν δαδιά τεράστια, μὲ ζωντάνια
πανέκλαμπρη θ' ἀντανακλοῦν τίς φλόγες τους διπλὰ
στὶς δυὸ ψυχές μας: δίδυμους καθρέφτες, καὶ μὲ διάνοια.

Ἐσπέρα καμωμένη μ' ἓνα κρύφιο μπλέ καὶ ρόδα
μεμιᾶς θ' ἀλλάξουμε μὲ ἀναλαμπή, ποῦ κατὰ πόδα
μακρὸ λυγμὸ κατάφορτον μὲ μισεμοὺς θὰ πάρει·

κατόπιν Ἄγγελος ἀπ' τίς μισάνοιχτες τίς θύρες
θὰ μπεῖ, ν' ἀναψυχώσει μὲ τὴν πίστη καὶ τὴ χάρη
καθρέφτες θαμπωμένους καὶ νεκρῶν πυρσῶν σπινθῆρες.